

Lovforslaget er en lap på et socialdemokratisk værk – en lap, som er blevet nødvendig, fordi man har beskattet både private og virksomheder så voldsomt, at der ikke er tilstrækkelige mængder af risikovillig kapital at hente her. Man har jo fjernet motivationen for de private. Det er simpelt hen ikke tilstrækkelig skattemæssigt attraktivt at investere sine penge aktivt og risikofyldt i dag. Chancen for gevinst er blevet for lille i forhold til risikoen, og man har beskattet virksomhederne så hårdt, at de får sværere og sværere ved selv at opbygge tilstrækkelig egenkapital.

Den skattereform – den første, Nyrupregeringen lagde ud med i 1993 og gennemførte med én stemmes flertal i Folketinget – lagde gift ud for naturlig kapitaltilførsel til virksomhederne, så regeringen har selv skabt en stor del af problemet.

Derfor er man selvfølgelig nødt til nu at komme med alternative løsninger, som vi her er præsenteret for endnu en gang. Regeringens fantasi rækker kun til statsgaranti og tilskudsordninger, men det er modeller, som har meget klare begrænsninger, og som bestemt ikke fremmer et dynamisk samfund.

De instrumenter, som bør vælges til at fremme kapitaltilførslen i Danmark, er redskaber, som fremmer virksomhedernes konkurrenceevne og deres evne til at klare sig på markedsekonomiske vilkår, ellers bliver det meget kortsigtet. Hvorfor ty til en dårlig løsning, når man lige så godt kan vælge en bedre. Det er lige så nemt at etablere en langsigtet løsning, hvor der skabes flest mulige virksomheder, som kan klare sig på markedsekonomiske vilkår.

Der er og har længe været et problem med tilførsel af små portioner ansvarlig kapital. En opgave, som mange små private investorer, der har en sund og naturlig egeninteresse i at holde øje med deres penge, ville være de allernærmeste til at løse.

Og man skal ikke overse, at nok så mange statslige ordninger ikke hjælper, hvis projekterne ikke er gode nok til at bære sig selv efter en kort starthjælp. Hvis det er et dårligt projekt, som ikke er rentabelt, bliver det jo ikke spor bedre af, at staten overtager risikoen – tværtimod. Tilmed kan det også let komme til at virke konkurrenceforvridende over for beslægtede virksomheder, som konkurrerer på almindelige markedsvilkår.

Så vi vender tommelfingeren nedad for lovforslaget. Det er et led i Socialdemokraternes

forsøg på at lappe på nogle konsekvenser af deres skattereform fra 1993, men problemet burde løses langt mere konstruktivt end her foreslået.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg skal sige til hr. Kai Dige Bach, at det må være et andet forslag, hr. Kai Dige Bach kommenterer, end det forslag, vi her behandler. Hr. Kai Dige Bach snakkede om tilskud, og at det var den eneste metode, som Socialdemokrater sådan set kunne finde frem til.

Jeg mener, at det, vi taler om her, er en statsgarantiordning, hvor man går ind og er med til at tage en del af en risiko for en frembragt kapital fra private investorer, som den sådan set kan deles med. Det er vel ikke det samme som at sige, at man her opretter nogle tilskudsordninger. Det er i hvert fald ikke det, jeg forstår ved tilskud til erhvervslivet.

Jeg forstår det sådan, at staten siger, at hvis der er nogle initiativrige mennesker, så er vi parate til at dele risikoen med dem, hvis de tror på dette erhvervsprojekt. Og det er jo sådan, at de skal dække en væsentlig del af den.

(Kort bemærkning).

Kai Dige Bach (KF):

Det er jo lidt usædvanligt herinde at blive angrebet på en tale, man læser op for andre, men det skal nu ikke forhindre mig i at sige, at det da godt kan være, at det efter hr. Ole Vagn Christensens mening ikke er det samme, men vi er altså stadig væk imod også det forslag, som han ikke tror, vi taler om.

Vi har helt anderledes gode forslag. Vi kunne godt tænke os, at den 100.000-kroners-grænse, man har f.eks. for at investere i aktieselskaber, også kunne gælde selskaber, der ikke var – hvad hedder det – fondsbørsnoterede, og vi har heller ikke noget imod, at man diskuterer 3-års-regler og alt muligt andet. Den måde, man byggede erhvervslivet op på i gamle dage, tror vi stadig væk er bedre end en ny statslig måde.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg er glad for, at hr. Kai Dige Bach heller ikke kunne finde belæg for det, som jeg beklager, og jeg vil selvfølgelig også gerne have lov til at undskylde, at jeg kom til at tillægge hr. Kai Dige Bach det, han udtrykte her, som hans mening. Jeg er fuldstændig klar over, at det var fru Per-